

GEHOOR GEVEN, ONTMOETEN EN GAAN **tijdens de ritus van de aanname tot het catechumenaat en de ontmoeting** **met de catechumenen bij het einde van het Jaar van het Geloof**

Geliefde catechumenen,

Dit slotmoment van het Jaar van het Geloof brengt jullie hier samen, met jullie catechisten en familieleden, als vertegenwoordigers van de vele andere mannen en vrouwen die, in verschillende delen van de wereld, dezelfde geloofsweg gaan. Spiritueel zijn op dit ogenblik allen verbonden. Jullie komen van veel verschillende landen, met verschillende culturele tradities en ervaringen. En toch, vanavond ervaren we dat we onder ons veel zaken gemeenschappelijk hebben. Boven alles één: het verlangen naar God. Dit verlangen wordt uitgedrukt door de woorden van de Psalmist: “Zoals het hert de beekjes zoekt, zo zoekt mijn geest naar U, mijn God. Mijn ziel heeft dorst naar God, de God die leeft, zal ik Hem ooit bereiken en zijn aanschijn zien?” (Ps.42,2-3). Dit verlangen levend houden is zo belangrijk, dit zuchten om de Heer te ontmoeten en Hem te ervaren, zijn liefde en zijn barmhartigheid te ervaren! Als deze dorst naar de levende God begint te tanen, loopt het geloof het gevaar gewoonte te worden, loopt het gevaar uit te doven als een vuur dat niet meer opgerakeld wordt. Loopt het gevaar ‘ranzig’ te worden, zonder richting.

Gehoor geven

Het Evangelieverhaal (Joh.1,35-42) heeft ons Johannes de Doper getoond die aan zijn leerlingen Jezus als het Lam van God aanwijst. Twee van hen volgen de Meester en daarna worden ze op hun beurt “bemiddelaars” die anderen in staat stellen de Heer te ontmoeten, Hem te kennen en Hem te volgen. In dit verhaal komen drie elementen voor die de ervaring van het catechumenaat oproepen. Op de eerste plaats is er het *gehoor geven*. De twee leerlingen hebben het getuigenis van de Doper gehoord. Ook jullie, geliefde catechumenen, hebben geluisterd naar hen die jullie over Jezus verteld hebben en jullie voorgesteld hebben Hem te volgen en door het Doopsel zijn leerlingen te worden. Midden het lawaai van de vele stemmen die rond en in ons weerklinken hebben jullie de stem gehoord en aanvaard die jullie Jezus aanduidde als de enige die volle zin kan geven aan ons leven.

Ontmoeting

Het tweede element is de *ontmoeting*. De twee leerlingen ontmoeten de Heer en blijven bij Hem. Na Hem ontmoet te hebben stellen ze onmiddellijk iets nieuws in hun hart vast: de behoefte om hun vreugde met anderen te delen zodat ook zij Hem zouden kunnen ontmoeten. Andreas ontmoet inderdaad zijn broer Simon en brengt hem bij Jezus. Wat doet het ons goed dit tafereel te schouwen! Het herinnert er ons aan dat God ons niet geschapen heeft om alleen te blijven, opgesloten in onszelf, maar om Hem te kunnen ontmoeten en om ons open te maken voor de ontmoeting met de anderen. God komt al eerste naar elk van ons. Dat is verrukkelijk! Hij komt naar ons toe! In de Bijbel is het altijd God die als eerste het initiatief neemt om de mens te ontmoeten: Hij is het die de mens zoekt. En gewoonlijk zoekt Hij hem precies op het ogenblik dat de mens de bittere en tragische ervaring heeft God te verraden en Hem te ontvluchten. God wacht niet om hem te zoeken. Meteen gaat Hij op zoek. Onze Vader is een geduldige zoeker! Hij gaat ons vooruit en wacht altijd op ons. Hij wordt het niet moe op ons te wachten. Hij gaat niet van ons weg, maar heeft het geduld om het gunstige moment af te wachten voor de ontmoeting met elk van ons. En wanneer de ontmoeting plaats heeft is het

nooit een vluchtige ontmoeting want God wil lang bij ons blijven om ons te ondersteunen, ons te troosten en om ons zijn vreugde te schenken. God haast zich altijd om ons te ontmoeten maar nooit heeft Hij haast om ons te verlaten. Hij blijft bij ons. Zoals wij naar Hem zuchten en naar Hem verlangen, zo ook verlangt Hij bij ons te blijven, want wij horen Hem toe, we zijn zijn “zaak”, we zijn zijn schepselen. Ook Hij, zo mogen we zeggen, dorst naar ons om ons te ontmoeten. Onze God is dorstig naar ons. En dit is het hart van God. Het is mooi dit te ervaren.

Gaan

Het laatste deel van het verhaal gaat over *gaan*. De twee leerlingen gaan naar Jezus en daarna gaan ze een eind weegs met Hem. Dit is een belangrijke les voor ons allen. Geloven is met Jezus op tocht gaan. Herinner jullie dit altijd: het geloof is met Jezus de weg gaan en het is een tocht die een leven lang duurt. Op het einde zal er de definitieve ontmoeting zijn. Zeker, op sommige ogenblikken tijdens deze tocht voelen we ons moe en verward. Het geloof geeft ons echter de zekerheid van de voortdurende aanwezigheid van Jezus in elke situatie, ook in de meest pijnlijke of moeilijk te begrijpen. We zijn geroepen op weg te gaan om steeds dieper door te dringen in het mysterie van Gods liefde, die ons te boven gaat en ons in staat stelt met helderheid en vreugde te leven.

Geliefde catechumenen, vandaag vatten jullie de tocht van het catechumenaat aan. Ik wens jullie toe dat jullie hem met vreugde kunt afleggen, vertrouwend op de steun van heel de Kerk, die naar jullie met groot vertrouwen uitkijkt. Maria, de volmaakte leerlinge, vergezelt jullie. Het is fijn haar als onze Moeder in het geloof te ervaren! Ik nodig jullie uit het enthousiasme van het begin te bewaren dat jullie de ogen geopend heeft voor het licht van het geloof. Ik nodig jullie uit de dag, het uur in herinnering te houden waarop jullie voor het eerst bij Jezus gebleven zijn, zijn blik op jullie gevoeld hebben. Nooit die blik van Jezus op jou vergeten, op jou, op jou... Nooit die blik vergeten! Het is een blik van liefde. En zo zullen jullie altijd zeker zijn van de trouwe liefde van de Heer. Hij is trouw. En weest zeker: Hij zal jullie nooit verraden!

23 november 2013